

ningen, idet det jo alligevel af de fleste endnu anses for heldigt for Rotationen i Landbruget at have et Skifte med Vintersæd. Jeg tror ogsaa, at ved den Kornordning, der maa forberedes for det kommende Høstaar, vil det, som Forholdene ligger, være ret uforsvarligt ikke at støtte Landets Brødforsyning paa en bestemt, tilstrækkelig Ligning. Det vil, saaledes som Forholdene nu er i Henseende til Tilførsler, ogsaa fremdeles være aldeles nødvendigt for Hjemmenes Skyld — som et af Kommissionens Medlemmer sagde — at støtte Brødforsyningen paa en Ligning pr. Landejendom paa dette eller hint Grundlag, som man nu maatte finde mest formaalstjenligt.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at gøre endnu en Bemærkning. Hvis de Udtalelser er rigtige, som er fremsatte angaaende Brødkornsmængderne i Danmark, hvis de Foldtal og Arealangivelser, som man fra Kommunalbestyrelsernes Side støtter sine Beregninger paa, er rigtige, vil man komme til at mangle ret betydelige Mængder af Brødkorn, som skal erstattes med Byg, og det forekommer mig da, at ogsaa i indeværende Høstaar er Landets Forsyning med Brødkorn et af de Spørgsmaal, der først og fremmest maa ordnes paa en saadan Maade, at man med Tryghed kan gaa Sommeren i Møde. Vi kan ikke se bort fra, at vi paa mange Omraader har været ganske overordentlig vanskeligt stillede, blot i den korte Tid, i hvilken Tilførsler af Foderkorn ikke er tilflydt Landet. Der maa gennemføres saadanne Forholdsregler, som at man ikke maa købe Majs, før man har opfodret hele sin egen Høstbeholdning, Saasæden fraregnet, simpelt hen af den Grund, at vi for Tiden kun har en lille Beholdning af Majs, nemlig ca. 200,000 Tdr., hvilken maa forbeholdes dem, der intet som helst har af egen Avl til Kreaturfoder. Selv om man fra det danske Landbrugs Side beklager sig over den Slags Indgreb og ganske rigtigt fremfører, at det er umuligt at fodre paa tilvandt Maade, at man ikke paa sædvanlig Vis kan fremskaffe den Foderblanding, man anser for den heldigste, faar det være, thi Hensigten med alt dette er dog at sikre sig imod, at den ene Landbruger efter den anden kommer og forlanger Korn til sin Besætning, fordi der intet er at faa at købe rundt omkring i Landet.

Det forekommer mig, at hvis man ikke snart faar Importen af Foderkorn i Gang igen, er der med de nuværende Besætninger her i Landet tre Spørgsmaal, der nød-

vendigvis melder sig til Løsning, nemlig Spørgsmaalet om Brødkorn, om Foraars-Saasæden og endelig om en rimelig Forde-ling af de i Landet værende Kornbeholdninger, for at ikke flere Landbrugere end nødvendigt skal komme til enten at lade deres Besætninger sulte eller at maatte sælge dem til Spotpris eller slaa dem ned. Det kan ikke skjules, at Spørgsmaalene om Brødkorn og Saasæd vil melde sig ret snart, hvis der ikke kommer Tilførsler til Landet i den nærmeste Fremtid. Naar vi paa Grund af Forholdene har saa ringe Foderkornsbeholdninger, som vi har, og naar vore Besætninger er baserede paa en fortsat Tilførsel, vil man snart komme i den Situation at maatte ty til sine hjemmeavlede Beholdninger i saa høj Grad, at det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) maaske kan have Ret i, at en Ligning vil komme dem paa tværs, som har maattet angribe deres hjemmeavlede Beholdninger ret stærkt. Men samtidig melder ogsaa det Spørgsmaal sig, om ikke Angrebet bliver saa kraftigt, at man i Tro til større Beholdninger ogsaa angriber sin Saasædsbeholdning, saaledes at man kan komme til at mangle den Byg, som er nødvendig til Supplering af Landets Brødkornsbeholdninger, hvilket let kan ske, hvis de anførte Tal er rigtige.

Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa disse Forhold, fordi jeg synes, det er rigtigt at se Sagen i Øjnene og ikke se bort fra, at en saadan Situation kunde tænkes at indtræffe for det danske Landbrug og hele den danske Befolkning inden 14 Dage eller 3 Uger. Hvis ikke, hvad vi alle haaber, Forholdene ændres saaledes, at Tilførslerne til Landet igen kommer i Gang, kan jeg ikke se rettere, end at Regeringsforanstaltninger af saa gennemgribende Art, som jeg her har nævnt, er ganske nødvendige, idet Forholdenes Magt vil fremtvinge en Rationering paa mange Omraader og en ret kraftig Indgriben i de Dispositioner, som Landbruget er vant til selv at træffe. Jeg har med nogen Forbavselse hørt Landbrugere komme med saadanne Udtalelser som, at det er ganske urimeligt, at man nu skal fodre sin Byg op, for saa har man ikke noget at blande i Majsen, naar den en Gang kommer. Deri ligger ikke Spor af Forstaaelse af den Mulighed, at Majsen maaske aldrig nogen Sinde kommer, og at man kunde komme i en saadan Situation, at man var inderlig glad for at faa en Tønde Majs til sine Svin. Enkelte Landbrugere er naaet saa vidt i deres Betragtninger,